Pregaria.cat

Entrada

Un món en flames

Per MartaF el dj., 16/01/2025 - 08:00

Els incendis més devastadors de la història de Los Angeles ens haurien de sacsejar la consciència climàtica perquè, en quin món vivim quan es declara un desastre d'aquesta magnitud en ple mes de gener? Les imatges de les flames i de la catàstrofe són esfereïdores. No es tracta només de tantes i tantes persones que han perdut casa seva i tots els seus records. Sabies que els grans incendis forestals contribueixen al risc d'extinció de més de 1.600 espècies animals arreu del món? És un cost mediambiental que requereix mesures urgents perquè no podem viure sense el bosc i, tanmateix, ho oblidem contínuament perquè més del 85% dels incendis són causats involuntàriament per l'activitat humana o bé provocats a consciència.

El nostre planeta tendeix a l'escalfament global i aquest és el present i el futur climàtic a què ens enfrontem. Negar-ho no serveix de res, només multiplica per infinit les conseqüències. És un fet empíric que hi ha regions on la pluja és cada cop més escassa, però també és igualment cert que la pressió de la urbanització sobre el paisatge, sumada a una gestió forestal deficient, causa greus estralls. La sequera extrema és una realitat a la qual no ens podem girar d'esquena; és una qüestió de responsabilitat per la manca de precipitacions i les onades de calor prolongades. Potser pensem que Califòrnia és massa lluny, però el clima mediterrani de Catalunya no és pas tan diferent i això ens hauria de posar en alerta.

Un món en flames ens ha d'empènyer a extingir els incendis que també cremen dins nostre perquè, si tenim el cor brut per les cendres de l'odi, l'egoisme, la supèrbia i la indiferència, com podrem seguir atiant el foc veritable de l'amor i la justícia? La Casa Comuna batega amb nosaltres, però les flames que la devoren són com la llengua verinosa d'una serp. I si la natura s'esfondra, no tenim cap mena d'esperança sobre aquesta terra tan ennegrida com els nostres cors.

Jesús ens convida a despertar al missatge de l'altre perquè la nostra fe és compromís, i allà on no hi ha comunitat regna la barbàrie. «Mira, soc a la porta i truco» (Ap 3,20), però sabem obrir la porta a aquesta natura que ens parla amb un crit d'auxili que ignorem com si fóssim sords? Si volem fer de la nostra vida un cant a l'evangeli, hem de deixar-hi entrar l'Esperit, i això vol dir escoltar i actuar, però mai passar de llarg.